

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 7425

гр. София, 16.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20231110148863 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК.

Образувано е по молба от 17.01.2024г. на адв. Н. И., адв. М. Л. и адв. Е. К. и по молба от 17.01.2024г. на адв. К. Б., адв. В. С. и адв. С. Д..

С молбата на първите трима молители се иска изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като се присъди на всеки от тях допълнителна сума от още 581,64лв., предвид че имало кумулативно съединяване на искове и следвало да се присъди адв. възнаграждение за всеки от тях съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004г.

С молбата на другите трима молители се иска изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, тъй като същите били процесуални представители на ответниците в заповедното производство и депозирали от тяхно име възражения по чл. 414 ГПК, и предвид че исковете били частично отхвърлени, имали право на адв. възнаграждение за заповедното производство, каквото не им било присъдено с решението, поради което молят за неговото допълване.

Насрещната страна не е подал отговор на молбите.

Съдът, като съобрази доказателствата по делото и доводите на страните, намира следното:

Молбите са подадени от легитимирани лица в законоустановения срок, като в случая не е необходимо представянето на списъци по чл. 80 ГПК, макар че такива са и представени, поради което молбите се явяват допустими.

Разгледани по същество, молбите са неоснователни.

С постановеното по делото решение от 04.01.2024г. съдът е уважил частично предявените искове, като в полза на адв. И., адв. Л. и адв. К. са присъдени адвокатски възнаграждения от по 400лв. за извършено безплатно процесуално представителство на ответниците в производството.

С Решение от 25.01.2024г. по дело № С-438/2022г. на Съда на ЕС е

прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение. Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики. Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Цитираното решение на СЕС има задължителен характер за националните съдилища и се ползва с превес над националната съдебната практика. В случая съдът намира, че приетата от съсловна организация наредба, която определя минимални адвокатски възнаграждения, ограничава конкуренцията и нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, в който смисъл е и Решение от 23.11.2017г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 Съдът на ЕС. Поради това, съдът е длъжен да откаже нейното приложение. Тоест, същата няма задължителен и обвързващ характер за съда. В Решение от 28.07.2016г. по дело C-57/2015 Съдът на ЕС дава принципни тълкувания и разяснения относно приложението на института на съдебните разноски в светлината на правото на ЕС. В пар. 21 е припомнено, че член 14 от Директива 2004/48 прогласява принципа, че направените от спечелилата делото страна разумни и пропорционални съдебни разноски по принцип се поемат от загубилата делото страна, освен ако това е недопустимо поради съображения за справедливост. В пар. 23 и 24 изрично е посочено, че от съображение 17 от Директива 2004/48 се установява, че предвидените в нея мерки, процедури и средства за защита следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че да отчитат надлежно специфичните особености на

случая, при все това член 14 от Директива 2004/48 налага на държавите членки да гарантират възстановяването единствено на „разумни“ съдебни разноски. Правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат "пропорционални". Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим.”

Съдът намира, че в настоящия случай се е съобразил именно с горещитираната практика на СЕС, която има превес над националната такава, като на процесуалните представители на ответниците в исковото производство са присъдени разумни, пропорционални и справедливи разноски за адв. възнаграждение. При определяне на размера им съдът е съобразил наличните обективни фактори, че делото не се отличава с процесуални усложнения, както и реално извършените действия от процесуалните представители. Производството по делото се е развило в минимални рамки, като е приключило с провеждането на едно открито съдебно заседание. С оглед конкретните особености на производството, съдът намира, че присъдените адв. възнаграждения на тримата процесуални представители от по 400лв. са напълно справедливи и разумни, поради което няма основание за изменение на решението в тази част.

По отношение на молбата на адв. К. Б., адв. В. С. и адв. С. Д., се установява, че същите са представлявали ответниците в заповедното производство, като са депозирали възражения по чл. 414 ГПК от тяхно име срещу издадената заповед за изпълнение. Вярно е, че според разясненията, дадени в ТР № 4/18.06.2014г. по тълк. дело № 4/2013г., ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Съдът намира обаче, че в конкретната хипотеза на същите не следва да бъде присъждано адв. възнаграждение, доколкото е налице явна злоупотреба с право. Както Конституцията на Република България в чл. 57, ал. 2, така и ГПК в чл. 3 не допускат злоупотреба с права и задължават правните субекти да ги упражняват добросъвестно и при съобразяване с добрите нрави. В Решение № 50044/04.07.2023г. по т. д. № 71/2022г. по описа на ВКС, I ТО, е разяснено, че когато участниците в процеса упражняват правата си недобросъвестно с цел да бъдат увредени права и законни интереси на други, в разрез с основните права на гражданите /чл. 57, ал. 2 от Конституцията на Република България/, извършеното процесуално действие е при злоупотреба с право, поради което не следва да бъде зачетено от правозащитния орган. Съдът следи за добросъвестното упражняване на

процесуалните права от участниците в процеса, а при превратното им упражняване следва да откаже защитата им /решение №325 от 29.12.2014г., гр.д. №4263/2014г., ВКС, IV г.о.; решение №140 от 30.06.2015г., гр.д. №1066/2015г., ВКС, III г.о.; решение №7 от 20.06.2016г., гр.д. №5209/2015г., ВКС, IV г.о./. Съдът не е длъжен да съдейства, а е длъжен да осуети такава злоупотреба - **Определение № 174/26.04.2021г. по ч. гр. д. № 560/2021г., III ГО на ВКС, Определение № 466/01.12.2020г. по ч. гр. д. № 2980/2020г., III ГО на ВКС и др.**

На съда му е служебно известно, че адвокатите, представлявали ответниците в заповедното производство и депозирали възражение от тяхно име, упражняват адвокатска дейност в съвместна кантора с адвокатите, които са ги представлявали в исковото производство. Това е видно и от еднаквия адрес за връчване на книжата до всички тях, получаването на книжата от едно и също лице за всички, както и от молбите от 17.01.2024г. Съдът намира, че в случая с поведението си трима адвокати от тази кантора да действат като представители в заповедното производство, а други трима в исковото производство и всички да претендират възнаграждение по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. за оказана безплатна правна защита, не се цели удовлетворяване на легитимен интерес, а напротив – цели се умишлено натоварване на ищцовата страна в процеса с разноски. Подобно поведение е напълно неприемливо, нарушава етичните правила, включително заложените в Етичния кодекс на адвоката, и представлява упражняване на процесуални права с явното намерение да се навреди. Съдът намира, че е налице злоупотреба с права, поради което в конкретната хипотеза няма основание да се присъждат разноски на процесуалните представители за заповедното производство.

По изложените съображения, всички молби следва да бъдат оставени без уважение като неоснователни.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбите от 17.01.2024г. по чл. 248 ГПК.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____